

РЕШЕНИЕ

№ 9060

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **425** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от А. Х. А., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН] срещу решение № 12743/05.12.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон.

Твърди, че административният орган е игнорирал факти, че причините да напусне страната си на произход са свързани с наличието на заплахата за живота и сигурността му. Направил е формален анализ на обстановката в С. и този анализ не кореспондира с личната бежанска история. Не е изпълнил задължението си да събере всички необходими доказателства. Не е обсъдена обстановката по неговото местоживееене. Позовава се на Решение на Съда на ЕС 17 февруари 2009 година по дело С-465/07, съгласно което личният елемент на засягане на молителя може по принцип да се счита за установен, ако в държавата по произход или в съответния регион, в който ще бъде върнато лицето, насилието е в такава висока степен, че самото пребиваване в този район е заплахата за живота и сигурността му. Твърди, че неразгледани по същество остават причините, довели до напускане на местоживееенето му поради основателен страх от преследване именно там. Твърди, че наличието на много различни военни формирования води до постоянни сражения, включително с тежки оръжия при което

страда и цивилното население. Счита, че АО не е взел предвид, че в множество свои решения ЕСПЧ приема, че отправната точка при разглеждане на исканията за международна закрила следва да бъдат Женевската конвенция от 1951 г. и Протоколът към нея от 1967 г., които понастоящем до голяма степен са включени в правото на ЕС посредством Квалификационната директива (2011/95/ЕС). По силата на чл.2 и чл.3 от ЕКПЧ, се налага абсолютна забрана на всяко връщане на лице, което е изправено пред действителен риск от отнасяне, противоречащо на тези разпоредби. Счита, че са налице основателни опасения за живота и сигурността му, ако бъде върнат в С..

В съдебно заседание жалбоподателят посочва, че в С. живее точно в средата между двете групировки - кюрдите и свободната армия. Сега има бомбардировки. И е от [населено място]. В града има все още война между кюрдите и групировките и затова е избягал и дошъл да търси сигурност.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли. С представени писмени бележки излага, че предвид информацията относно Сирийска арабска република счита, че не може да се направи обоснован извод, че в момента е наличен вътрешен или международен въоръжен конфликт на цялата територия на С.. Сочи, че от анализа на цитираната информация, въпреки оценяването на положението в страната като несигурно и напрегнато, не следва насието във всички части на държавата да се определя като безогледно. Изложено е още, че представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Счита, че лицето е мигрант, а не лице търсещо международна закрила.

СГП счита жалбата за неоснователна. Моли съда да съобрази и мотивите изложени в решение на ВАС, III отделение по адм.дело № 10324/2024 година, където са коментирани всички предпоставки относно приложимите директиви по въпроса за убежището и бежанците, практиката на Съда на Европейския съюз и на правата на човека, които са отразени в коментираното за ситуацията в С. като държава на произход.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 02.09.2024г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 14.7.1982г. в [населено място], обл. Х., С., гражданин на С., етническа принадлежност: арабин, вероизповедание: мюсюлманин, семейно положение: женен. Личните му данни се установяват от декларация по чл. 30 от ЗУБ. В хода на производството чуждият гражданин е представил фотокопии на лична карта.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че напуснал С. за първи път през 2014 г. заминавайки нелегално за Л.. След престой от осем години на ливанска територия се върнал в С.. Напуснал страната си по произход втори път заминавайки за Б., И. отново нелегално, където останал около една година и осем месеца. Молителят се връща в С. около юни 2023 г. и в началото на август 2024 г. влиза в Турция отново нелегално. След престой от един ден на турска територия влиза нелегално в Република България

около 15.08.2024 г. със стълба минал теленото заграждение и след това с кола на трафиканта до С., където се предал сам и полицията го завели в Б..

Сочи, че е напуснал държавата по произход заради проблеми, свързани с липсата на работа и финансови средства в С.. Уточнява, че е напуснал страната си заради трудния живот и липсата на работа. Кандидатът за закрила споделя, че има проблеми между кюрдите, Режима и „Свободната армия“. Добавя, че не може да се грижи за децата си. Допълва, че няма работа и не може да изхранва децата си. Уточнява, че е имал имоти, които е продал и че е работил извън С., за да изпраща пари. Твърди, че е живял в [населено място], обл. Х.. Разказва, че са го посъветвали да дойде в Република България, защото има работа, сигурност и желае да се събере със семейството си. Споменава, че района му се контролира от кюрдите и че те експлоатират хората, но не е виждал да убиват или отвлечат цивилни хора. Допълва, че кюрдите се опитват да защитят сигурността на хората, но има и такива, които правят проблеми. Молителят споделя, че съпругата му с децата, един брат и сестрите му се намират в С.. Твърди, че е отбил военната си служба от 2001 г до 2003 г в обл. Д.. Уточнява, че семейството му не може да напусне страната нелегално, защото няма достатъчно пари да плати на трафиканти за всички. Добавя, че в Л. и И. е трудно, а в Република България е добре за работа и ако работиш можеш да живееш нормално със семейството си. Чуждият гражданин разказва, че не желае да се върне в страната си, тъй като няма сигурност и има война, а тук е дошъл да работи и да живее нормално. В заключение чуждият гражданин посочва, че иска от Република България сигурност и да работи. Заявява, че ако се завърне в държавата си по произход на него лично нищо няма да му се случи. За себе си молителят споделя, че е работил в ресторант и като кофражист.

Не е имал проблеми, основани на етническата принадлежност и религия, нито с официалните власти, армията или полицията. Никога не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан. Не е заплашван, нито му оказвано физическо и/или насилие.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С.. Така справката от 23.8.2024 г., справката от 27.8.2024 г., както и представената справка от 14.1.2025 г.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърдените в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е обсъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания /чл. 142 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии, вкл. и поради описаните в жалбата факти.

Това е така, доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто. В интервюто си сочи още, че неговите роднини живеят в страната по произход. Не са напуснали С.. Не е лично преследван или заплашван по нито един от посочените по-горе критерии.

Ето защо настоящият състав, като извърши съвкупна преценка на фактите в изложената от жалбоподателя бежанска история, счита, че не се установява наличието на предпоставките за предоставяне статут на бежанец. Не може да се приеме, че са налице предпоставките на чл.8, ал.1 ЗУБ, а именно – наличие на преследване, което да е от такова естество, че да има за последица нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост. В конкретния случай не може да се направи извод, че това преследване покрива фактическия състав на чл.8, ал.4 ЗУБ относно изискването за достатъчно тежко преследване по своето естество и повторяемост.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попада в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който

основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справки, цитирани по-горе. От тези справки се установява, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтите зони между тях са повече или по-малко консолидирани. Провинцията, където жалбоподателят е живял, в по-голямата ѝ част, се е намирала под контрола на кюрдските Сирийски демократични сили.

При съпоставката на справките от 2024 г. и последната, от 14.1.2025 г. следва да се приеме за установено, че на 27 ноември ислямистката групировка Х. Т. ал Ш., чийто контрол е бил ограничен до част от провинция А. /Х./ и И., започнал офанзива в Северозападна С., в резултат на което падат едноименният [населено място], [населено място], [населено място], а на 8 декември навлизат в Д.; в същия ден Б. А. напуска С..

Видно от справка от 14.1.2025 г. следва да се направи извод, че хуманитарната ситуация в С. непрекъснато се подобрява, както и че е налице завръщане на много бежанци в С.. На 8 януари 2025 г. Специалният пратеник на ООН за С. е заявил, че докато сигурността в някои райони се подобрява, безредиците продължават в Х. и Х.. Ситуацията в големи градове като А. и Д. се стабилизира.

Същевременно въоръжени групи, вкл. и на „Ислямска държава“, както и над 60 групи с противоречиви цели, представляват заплаха за националната сигурност. Хуманитарната ситуация също остава сложна. Над 15 млн. сирийци се нуждаят от здравни грижи, 13 млн. са засегнати от производствена несигурност а над 620 000 са вътрешно разселени. Ограничен е достъпа на вода за 400 000 души заради щетите на яз. Тишрин.

По отношение на провинция Х., съобразно справка от 27.8.2024 г. се сочи, че е разделена на зони, контролирани от бунтовнически въоръжени групировки, действащи срещу официалното сирийско правителство, на зони, контролирани от режима на А. и на няколко отделни области, контролирани от кюрдските Сирийски демократични сили (SDF) и свързаните с тях Отряди за защита на народа (YPG).

Предвид установеното по делото, съдът намира, че следва да се направи следният извод: дори да се приеме, че след падане на режима на Б. А. съществува обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация.

Неотнoсими са данните за спoрадични актове на насилие на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Ситуацията в С., вкл. и тази към датата на приключване на устните състезания вече не може да се определи като такава, че да води до опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрене на общественo-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е ангажирала да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото.

От изложената от чужденеца бежанската история се установява, че няма конкретни действия на преследване срещу жалбоподателя, той не е имал проблем с официалните сирийски власти, няма реална опасност от тежки посегателства, не е бил принуден на напусне страната си на произход поради опасност от налагане на наказание– екзекуция, изтезания или нечовешко и унижително отношение. В интервюто е посочил, че семейството му не е заплашвано. Нещо повече, пристигнал е в страната незаконно и чрез трафикант, а след пристигането си е бил доведен пред органите на ДАБ, т.е. действията са изцяло целенасочени.

В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателя статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или

хуманитарен статут в република България.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорвания, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х. А., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], срещу решение № 12743/05.12.2024г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.